

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Egy elfeledett kép a fordulóban**

1. Sötétített üveg a kapu előtt

Péter Szikra

Miközben a földszinti rendelőben pattanásig feszült a levegő a zsarolás súlya alatt, kint, a Vászoly utca 6. kapuja előtt egy újabb baljós árnyék vetült a járdára. Egy sötétkék, külföldi rendszámú luxuslimuzin halkán, járó motorral várakozott a tilosban. Nóra sietős, ideges léptekkel lépett ki a nehéz tölgyfa kapun, karcsú alakját mélyen a kabátjába rejtve.

Tekintete zaklatottan cikázott az utca és az emeleti ablakok között. Pontosan tudta, hogy a házban mindig van legalább egy éber szempár – Erzsi néni a függöny mögül, vagy a második emeleti homályból Dániel, aki képtelen volt aludni a saját nyomasztó adósságai miatt. Nóra megragadta a hátsó ajtó kilincsét, de a mozdulata megtorpant: a táskájából kihullott egy elegáns, pecséttel lezárt boríték, ami a nedves aszfalra esett.

A lehúzott, sötétített ablak mögül egy mély, türelmetlen férfi hang szólt ki a hűvös éjszakába:

– Sietned kell, Nóra. Nem maradhatunk itt tovább.

A nő kapkodva nyúlt a papír után, miközben a lépcsőházból elfojtott léptek zaja szűrődött ki. Nóra arca elsápadt, gyorsan beült a kényelmes bőrrülésre, és a luxusautó azonnal elnyelte az éjszakai utca sötétjében, csak a gumik halk sziszegését hagyva maga után.

2. Egy elfeledett kép a fordulóban

Zsombor Dénes

A kapualj szűk árnyékában fojtogató volt a csönd, mikor Bezerédi Melinda fellépett a kopott linóleumra. Karcsú alakja idegenül hatott a Vászoly utca 6. dohos, sárgás lépcsőházában. A kezében egy gondosan becsomagolt, fémkeretes fényképet szorított a mellkasához, mintha védelmezné a ház mindig éber, gyanakvó tekintetétől. Erzsi mamához igyekezett, de a földszinti fordulóban óhatatlanul beleütközött Szilágyi Marikába, aki épp a postaládáknál rendezgette a gyanús szórólapokat.

Marika sasszeme azonnal kiszúrta a kilógó képkeretet. A sarki ablakon beszűrődő fakó fényben felcsillant az üveg mögött lapuló, harminc évvel ezelőtti pillanat: az öreg

Bezerédi Ferdinánd büszkén állt a nyári kertben, mellette a meglepően fiatalos és lány vonású Erzsi mama, a lábaik előtt pedig három gyermek terpeszkedett a fűben. Melinda, a kis Enci, és a komoly tekintetű, megszeppent Bálint.

– Csak nem a régi szép idők, Melinda? – intett a fejével Marika, s a hangjában megbújt az a fajta fojtott kíváncsiság, ami percekben belül pusztító pletykahullámot tudott indítani a gangon. – Ritkán látni errefelé a Ferdinánd-félék emlékeit. Különösen, ha Bálintka is rajta van...

Melinda nem válaszolt, csak szorosabbra fogta a keretet, és feszült arccal indult meg a lépcsőn az első emelet felé. Marika a korlátba kapaszkodva nézett utána, miközben az agyában máris kattogni kezdtek a fogaskerekek. A házban régóta suttogtak Erzsi mama eltitkolt fiáról és a régi Bezerédi-birtok kusza szálairól, de ez a fénykép most kézzelfogható bizonyítékká vált a folyosói pletykák sötét labirintusában.